

Sünnet Evi

Nureddin Yıldız'ın 24.01.2016 tarihli 262. Hayat Rehberi sohbetidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem, açık düşmanı olan bir insan değildir. Onun insanlığı ve şahsiyeti üzerinde düşmanları bile olumlu şeyler konuşmuşlardır. Hâşâ, Muhammed kötü adamdır, yalancıdır, zulmeder... kimse dememiştir. Onu sevmeyenler, şeriatından dolayı sevmemiştir.

Kendisi iyi bir insan, şeriatı iyi değil demişlerdir. Dolayısıyla onu, amcası Ebu Talib'den en ağır düşmanlarına kadar herkes 'iyi insan, tatlı dilli biri' olarak peygamberliğinden önce de sonra da tanımışlardır. Bugün veya yarın, bir insanın "Muhammed çok iyi birisidir. Narin bir insandır" demesi, çok farklılık veya takdir etmişlik göstergesi değildir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi, Allah'ın Resûlü olarak sevenler gerçekten sevmiş olurlar. Bu ayrımı özellikle hafızamızın bir kenarına kaydetmemiz lazım. Bu bize bir başka açıdan da lazım olacak. İş yerlerimizde veya evlerimizde Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in mescidinin, Ravza'sının fotoğraflarının bulunması, camilerimizin duvarlarında lafza-i celâl ve 'Muhammed' - aleyhisselam- kelimelerinin hat levhası olarak güzelce yazılmış olması, bizim Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'e gönül bağımızı zor gösterebilecek sinyallerdir.

Biz "tarihte meşhur bir insan, insanlığa çok hizmetler yapmış birisi, değerli biri" diye sevmiyoruz onu. Onun şeriatı ile Müslüman olduğumuz için, o Müslümanlıkla da cennet göreğimiz için Resûlullah'ı seviyoruz. Anadolu deyimiyle kara kaşına değil, şeriatına hayranız.

Bugün, artık dünyada her şeyin çizgilerinin netleştiği bir zamanda biz, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in hadis-i şeriflerini, duvarları süsleyen levhalar olarak kullanmanın veya birilerinin onunla ilgili bir hafta-gün-toplantı yapmasının Müslüman olmamızın, 'Muhammedun Resûlullah' dememizin yeterli sonucu olmayacağını anlamaya mecburuz. 'Muhammedun Resûlullah' diyen için, duvarlara levhaların asılması, mahallemizde-şehrimizde onun doğumuyla, miracıyla, hicretiyile ilgili bir toplantı yapılması Allah'ın bizden, 'Muhammedun Resûlullah' demiş insanlar olarak beklediği şey değildir.

Kur'an'ın lanet ettiği Ebu Leheb -kutlu doğum haftası kutladı demeyeceğim- Resûlullah aleyhisselamın doğumu esnasında hizmetçisini görevlendirmiş birisidir. 1400 sene sonra kutlama yapmak filan değil, o gün Ebu Leheb'in hizmeti vardı o doğumda. O gün yeğeni doğuyor diye hizmetçisini görevlendirdi. تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ "Eli kuruyasıca adam!" olmaktan kurtulamadı.

Çünkü Allah, alkış istemiyor Peygamberi için. Allah, Peygamberi'ne destek kampanyası, sosyal medyada propaganda istemiyor. Peşinden gidilsin istiyor Peygamberi'nin. Sallallahu aleyhi ve sellem. Evlerimiz, sünnet evi olsun istiyor.

Müslümanlar'ın yetiştirdiklerini zannettikleri ve adına ilim-bilim adamı dedikleri insanların bile onun sünnetini hafife aldıkları, yazarlık-çizerlik vasfıyla "köpeklere hakaret etmiş Peygamber, böyle şey olur mu, şu sözü niye söylemiş..." deme cüretini camilerdeki sohbetlerde gösterebildikleri zamanda, biz melekleri Resûlullah'ı sevdiğimize inandıramayız. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Oyun oynarken veya evde eğlenceyle meşgulken bir sebeple 'Resûlullah, Muhammed' kelimeleri kullanıldığında 5 yaşındaki çocuktan 85 yaşındaki ihtiyara herkes, kadını-erkeğiyle o evde 'sallallahu aleyhi ve sellem' diyorsa o ev sünnet evidir. Resûlullah'a iman edilmiş bir ev olduğu belgelenmiştir. Toplantılara havale edilmiş sevgimiz, şefaathane çeken sevgi değildir kıyamet günü. Toplantıdan toplantıya değil, dakikadan dakikaya taşınan sevgi, Allah'ın bizden istediği sevgidir.

Aziz kardeşlerim,

Evlerimizde Medine resimleri bulunması, büyüklerin umrede çektirdikleri hatıra fotoğraflarını arşivlemiş olmaları, hatta Medine'den getirdikleri değerli bir tespihi her namazda misafirlere göstermeleri, hatta Medine'den aldıkları hurmayı senelerce buzdolabında Medine hatırası olarak saklamaları bizim için gerçekten değerli şeyler. "Şu fotoğrafa bak yahu... ne kalabalık cami..." demek, avutuyor olabilir. O minarelerin, o 'büyük' caminin çamur olduğu, çakılla döşendiği arazide İslam devleti kuruldu. Allah'ın "sizden razıyım" dediği ashab-ı kiram, o görkemli minarelerin dibinde namaz kılmadılar. Resûlullah'ın da mescidinin de fotoğrafını görmediler.

Fotoğraflar, yüreklerine nakşoldu. Hayatlarına şekil verdiler. Dinledikleri hadisleri Allah'tan gelen ikazlar olarak gördüler. Peygamber sevgisi onlar için seccadede, duvar halısında, resimlerde değil; yüreklerinde görüldü. Hepimizin Peygamber nasıl sevilirmiş diye örnek olarak görmesi gereken bir hatırayı sizinle paylaşmak isterim.

Hepimiz dikkat edelim. Evlerimizi sünnet evi, Resûlullah evi yapmanın, mümin ve sünnet ehli çocuk yetiştirmenin heyecanını verecek bir örnek olarak dikkat ediniz.

Abdullah ibni Zeyd isimli sahabe, Ensar'dan bir zat. Bahçesinde, elinde kazmasıyla çalışıyormuş. Uzaktan oğlu bağırmış: "Baba! Kötü bir haberim var. Resûlullah öldü." Kazması elinde, dikilmiş, "Allah'ım" demiş, "eğer ben bugünden sonra Resûlullah'ı göremeyeceksem bu gözlerimi kör et, başkasını görmeyeyim." Ve oracıkta gözleri kör olmuş. Yılın bir haftasını Peygamber'e ayırma şuuru bu şuur değildir.

Gönül isterdi ki, keşke "Ravza-i Mutahhara'nın ve Mescid-i Nebî'nin fotoğrafını bu eve asmayın, ben o fotoğrafı göremiyorum, görünce tansiyonum yükseliyor, bu fotoğraf bu evde olmasın" diyebilseydik. Keşke Medine fotoğrafları bizim için teselli yerine heyecan kaynağı olsaydı. Keşke

umreye giden bir Müslüman döndüğünde, “Seneye yine ordayım inşallah, çok güzel oldu bu!” diyecek yerde “ben tekrarına dayanmam onun” diyebilseydi. Keşke Ravza ziyaretinden sonra ambulanslarla yoğun bakıma kaldırılan Müslüman haberi duysaydık. Cep telefonuyla Ravza’nın önünde fotoğraf çektiren, Peygamber’le aynı karede fotoğrafı olan ‘haci’ numaraları yapmasaydık.

Kardeşlerim,

Şüphesiz, umrenin ve Ravza ziyaretinin -hâşâ ve maazallah- basitliğinden söz etmiyorum. Azametinden söz ediyorum. Böyle değildi bunun aslı, diyorum. Bugün evlerimiz -ki o evlerden dirileceğiz kıyamet günü- bizim kimliğimizi oluşturacak. O evlerdeki ahengimiz, soluduğumuz nefeslerimiz bizim mümin kimliğimizi oluşturuyor.

Oturup her birimiz, “Eskimiş mi mobilyamız... Zaten haftaya annemler gelecek, yaşlı kadını bu eski mobilyanın üstünde mi oturtacağız...” der gibi, şu kadar senedir evliyiz, Allah’ın nimetiyle eşimiz, ailemiz, çocuklarımız oldu. Koltuklarımız, eşyamız, tabak takımlarımız, perde dekorlarımız, halılarımız... bunları düşündüğümüz gibi yuvalarımızın Resûlullah aleyhisselamı ne kadar yansıttığını, onun sünnetinin eşyamız, duvarlarımız, eylemlerimiz ve konuşmalarımızda ne kadar hissedildiğini tefekkür etme zamanıdır.

Oturup evlerimizde eşimiz ve çocuklarımızla “Bugüne kadar Resûlullah bu evde ne kadar vardı?” diye bir inceleme başlatalım. “Eğer Resûlullah öldüyse ben bu gözleri niye kullanayım ki artık” diyen adamlar gibi, sabahı ve akşamında Resûlullah’ı yanı başımızda hissettiğimiz evimiz niye olmasın? Evlerimizde böyle bir kampanya başlatalım. Peygamber aleyhisselamı yanımızda hissettiğimiz kampanyalarımız olsun.

Asla, “Bugünden itibaren %100 Abdullah ibni Zeyd’in evi gibi olacak burası” diye bir iddiada bulunmayalım. **Çok derbeder olmuş evlerimiz, sokaklarımız, anlayışımız ve şehirlerimiz var. Çok yol kat etmemiz gerekiyor. Birden değil ama büyük bir heyecanla Resûlullah’a dönüş kampanyası başlatalım. Ne zaman? Hemen.**

Evet, bu 24 saat evlerimizde Riyâzu’s-Sâlihîn okunması demek değildir. Yine haftada bir okunsun. Biz bilgi hamallığı değil, pratik güzelliği olsun isteriz.

Bu sebeple evlerimiz, bir; Allah’ın farzlarının yaşandığı evler olsun. İki; yansın ama haram girmesin evimize. Diyelim ki, ebediyen cehennemde yanmaktansa, kül olmuş evimiz olsun da haram girmiş evimiz olmasın. Alkolünden, zinasından, kumarından vesairesine kadar bir şeye Allah ‘haram’ demişse o bizim evimizde olmasın. Üç; Resûlullah aleyhisselamın sünnetlerinin tamamını yapamasa bile sünnet derdi olan çocuklarımız olsun. Sünnet, erkek çocukların geçirdiği bir ameliyattan ibaret sanılmasın evimizde.

Bir misafirin benim on yaşında çocuğumu önüne oturttuğunda, muhabbet ederken “Sünnetli misin?” diye sorduğunu kabul edelim. Yavrumuz dönüp “Amca hangisini kastediyorsun? Misvak mı kastettiniz, tuvalete sol ayakla girmeyi mi kastettiniz, sabah kalkınca Ayete’l-kürsi okumayı

mı kastettiniz...” desin, ey Rabbim, sen de o gün şahit ol ki Abdullah ibni Zeyd’in söylediği sözün şuuruyla çocuk yetiştirdik demektir.

Ama misafir, “Sünnetli misin yavrum?” dediğinde “Tatilde yaptıracağım babam” diyorsa çocuk, bizim evimiz tören evidir, sünnet evi değil. Yavrumuz dış temizliğinden, taharetten, tuvalete giriş-çıkıştan, okunacak dualardan, sabah namazının sünnetini kılmaktan daha on yaşındayken bilgi sahibi olup “Evet amca, babam kadar değil ama sünnetlere dikkat ediyorum; eve sağ ayakla girip sol ayakla çıkıyorum” diyorsa... elhamdülillah! Bunun için şükür secdeleri yapmaya değer.

Bizde sünnet, cerrahî ameliyelere deniyor. Bir de ihtiyarın sakalına! Gençlerin ne işi olacak sünnetle! Lâilâheillallah. **Nasılsa İran’dakiler Şii, Türkiye’de otomatik Sünni doğuyorsun... vatandaşlık gereği. Sünnilik mezhep adı değildir! Yaşamın adıdır. Tarz adıdır.**

On yaşında çocuğumuz botlarını çıkarırken, düşmemek için sol ayakla eve girmiştir. Annesi de bir bakış atmıştır, çocuk botuyla eve girmiş ve yanlış iş yapmışçasına dönüp sağ ayağıyla içeri girmiştir. Bak, işte sünnet evi. Kur’an kursuna gitmeye de gerek kalmamış. Eve girmeyi Resûlullahça yapmaya çalışıyor çocuk. Eve çamurlu botla girerkenki refleksi, sol ayakla girerken de gösteriyor ve geri dönüp Resûlullahça giriyor eve. Müslümanlık budur.

Yavrumuzu nasıl yetiştirdiğimiz, tuvalete girişinde belli olmalıdır. Evlerimizin sünnet evi olması demek; birilerinin futbol takımı tutup çocuğun yatak odasına o takımın oyuncusunun resimlerini astığı gibi, onların ilahlaştırdığı değerleri o olduğu gibi değil. Beş kardeşli bir evde çocuklara “adin ne?” diye sorulduğunda “Ahmet ama, ben Enes ibni Malik’in kopyasıyım bu evde. Ablam da Nesibe teyze sayılır” demesi... Allahuekber.

Bir gün bir Müslüman’ın evinde, Enes ibni Malik mi yoksa Üsâme bin Zeyd mi daha değerli, diye kavgalar olduğunu görecektir mi ey Rabbim? Üsâme’ye 17 yaşında Resûlullah aleyhisselam sancak teslim etti, denince kız kardeşi de, “Âişe’yle evini ne zaman kurdu, onu konuş sen!” deyip ‘kadın haklarını’ Âişe üzerinden savunduğu gün gökler rahmet olup o eve inmez mi? Sünnet evi o ev değil mi? Çocuk sünnet olduğu gün balonlar şişirmek sadece balonculuktur. Her doğan çocuğu ashab-ı kiramdan birinin kopyası olsun diye Allah’a adayan anneyle çocuğu sünnet olunca beş balon şişiren anne aynı Allah’a mı giderler? Aynı Resûlullah’tan mı şefaahat isterler kıyamet günü acaba?

Evlerimiz sünnet evine dönüşecek inşallah. Küfür, şeytan ve onun hizmetçileri her ne kadar dalalet ve bidat evi yapmak istiyorlarsa da biiznillah, biz artık Resûlullah’ın hasretini aldık. Gördük ki onun sahibi olmadığı evlerimiz boşanmanın, çıldırmanın, psikologlara esir olmanın yaşandığı evlerdir. Huzurumuz gitmiştir. Evlatlarımızı doğurmaktan korktuğumuz evlerde yaşıyoruz.

Güya cepheye gidip düşmanla harp etmeye hazır asker adayları ya da askerliği komando olarak yapıp geldiği için hikâyeler dizen adamlar, niye iki çocukta kaldınız, denince “Nasıl yetiştireceksin bu zamanda... canavar geliyor çocuklar...” diyor. Ordudan korkmuyor,

doğurduğundan korkuyor. Bu safsataya kimi inandırılıyorsun sen! Resûlullah'ın merhamet elinin olmadığı bir ev, çocuk büyütülebilir bir ev midir bu zamanda.

Evlerimiz sünnet evi olacak. Bunun için bir: Farz ihmal edilmez bir evdir bizim evimiz. İki: Evimizi haramlarla yakmayız. Üç: Takatimiz ve beceribildiğimiz kadar sünnetleri uygularız evimizde. Bütün sünnetleri uygulayamayabiliriz ama hepsine aşkımız ve heyecanımız olur. Kadın bir sünneti ihya eder, erkek bir tane eder, çocuklardan biri öbürünü... bunların toplamına da Allah, rahmetini açar. Mevsimlik sünnetler değil, hayatî sünnetler uygularız.

Dört: Bidat kabul etmeyiz evimizde. Komşular ne der? Ne derse desin. Dilsiz kalsın, eğer bir şey diyecekse! Bidat düşmanımız. Yahudiler ve Hıristiyanlar gibi Allah'ın Peygamberi'nden emanet aldığımız dinimizi kırkken seksene çıkarmayız. **Evimizin fertlerinden biri vefat edip Rabbine giderse, namazdan sonra ona rahmetler dilerim Rabbimden. İbadetler, hayır-hasetat yaparım. Yedinci-kırkinci-elli ikinci gecesini, sene-i devriyesi tutmam, anlamam, yok sayarım.**

Komşular, "Adam sana bu kadar daire bıraktı, sen elli ikinci gecesini yapmadın" derseler "Biz müminiz" deriz, olur biter. Müslümanız elhamdülillah, deriz. Ebu Bekir radiyallahu anh ne yedinci ne elli ikinci gecesinde ne de yıldönümünde Peygamber'ile ilgilenmedi. Çünkü Peygamber'i Rabbine gittiğinde kalkıp ne demişti; "Peygamber'e tapınanlar bilsin ki Muhammed öldü. Allah, Hayy ve Kayyum'dur, biz onun kuluyuz!" Böyle diyen bir adam 'elli ikinci gece' yapar mı? Kimin babası Resûlullah aleyhisselamdan daha değerli?

Evimizde bidat yok. Çünkü giren her bidat, bir sünnet çıkarır. İkisinin bir arada durmayacağı bellidir. Ölümle hayatın bir insanda durmayacağı gibi; ya ölüdür ya diridir. Evimizde ya sünnetler ya bidatler yayılır. Bidati yapmasak daha iyi olur, değil, bidatin düşmanımız. Çünkü icra edilen her bidat, beraberinde Resûlullah aleyhisselamdan kopukluk getirecektir.

Kardeşlerim,

Sünnet evimizi ayakta tutan unsurlardan biri daha: Biz evimizde Allah için severiz. Allah için buğz ederiz. Eşlerin birbirine sevgisi ve tahammülü, Allah'ın hatırı içindir. Çocuklarımızın meşakkatine katlanırken, onlar büyüyünce ben de yaşlanmış olacağım için beni hastaneye götürürler ve emekli param da yetmezse bana bakarlar diye değil. Allah'a güvenir gibi çocuğuma güvenmem! Ben Allah'a tevekkül ederim, çocuğuma değil.

Eşlerin de çocukların da anne-babaların da kaynaşma malzemesi Allah olmalıdır. Nefret ve anti-sevgi oluşacağı zaman da bu Allah adına olmalıdır. Misafir için hazırlanmış malzemeleri tam ikram öncesi devirdiği için çocuk dövmem; namaz kılmadığı için azarlarım. Allah için. Yavrum benim, diye öpüp okşadığım zaman, elimden tutacak ve cennete götürecektir beni diye yaparım bunu.

Ve benim evim, Müslüman olarak yaşadığım evim, Resûlullah'ın ümmetinden bir müminin evi, sünneti olan Peygamber aleyhisselamın iman edenlerinden biri olarak bilinecekse eğer, o evde umut oranı umutsuzluktan her zaman daha fazla olacak. Fakirlik, sağlık, gelecek, siyaset, ticaret, akraba ilişkileri konusunda umudun yüksek olduğu ev sünnet evidir.

Ben 'Muhammed Resûlullah' dedim mi; elhamdülillah dedim. O da bana kıyametin koptuğunu görsen bile elindeki fidanı, yirmi sene sonra meyve verecek bir fidanı on dakika sonra kopacak kıyameti görsen bile, dik dedi. Bu Peygamber'e iman eden insan umutsuz kalamaz. Şeytanın kucağına düşüp göz göre göre umutsuzluk bataklığında sürüklenemez. O zaman 'Muhammed Resûlullah' demenin manası kalmaz.

İman -ki cennet nedenidir, o bile son nefesi verinceye kadar herkese açıktır, herkes iman edebilir diyen Resûlullah'ın ümmetinin, üç gün yaramazlık yaptı ya da dört gün geç geldi, beşinci gün annesini azarladı diye çocuğundan ümidi kesmiş anne-babalarında peygamberliğin ağırlığı yok demektir. Umut evidir evlerimiz. Fakirlikte bugün ağzımız açlıktan kokacak hâle gelsek bile yarın dünyanın sayılı zenginlerinden biri yapabilir beni Allah, diye umutla beklerim. Bugün ölmemişsem eğer, yüz kere ölüm raporu verilmiş bir hasta bile olsam umutla yaşarım. Çünkü benim Allah'ım ölüyü dirilten bir Allah'tır, hastaya nasıl şifa vermez!

Beklerim. Şifa vermezse onun bileceği iş zaten. Benim umut yüküm, kış günü yağmur indiren bulutlardan daha yüklü olmadığı sürece mümin olma zevki yaşayamam.

Kardeşlerim,

Farzlar, haramlar, sünnetler, bidatler, sevgi ve düşmanlığı Allah için yapmaktan sonra umutlu yüklü olmak, bir evde sünnetin ağırlık oranını belirler. Ne kadar sünnet evi, ne kadar da sünnetten irak bir ev olduğumuzun belgesi bunlardır.

Enes ibni Malik'e Resûlullah Efendimiz aleyhisselamın bir nasihati var. Nasihatın sonunda diyor ki: "Yavrum, benim sünnetimle yaşa, beni sevmiş olursun. Beni seversen benimle beraber olursun kıyamet günü." Beni sünnetimle sev. Enes'e diyor. Enes kim? On sene Resûlullah'ın evinde hizmet etme şerefiyle bu dünyada şereflenmiş çocuğun adı. "Sünnetimle yaşa, beni sevmiş olursun." Hepimiz için geçerli.

Şu marketten alışveriş yapmıyoruz oğlum. Neden baba? Çünkü o market, Allah'ın haram ettiği şeyi satıyor.

Şuradaki market Allah'ın haramını satıyor, o bize 100 metre. Haram satmayan market 600 metre. Aile meclisi toplanmış, beş yaşından sonraki çocuklar da oylamaya katılıyorlar. Allah'ın haram ettiği marketi protesto ediyor muyuz? Ediyoruz! Sünnet evinde oy verenlerden biri, "O market daha yakın, ona gidelim" diyebilir mi? O zaman aynı sorun senin evinde de var demektir. İttifakla kabul edilmiştir: 1 kilometre ötedeki markete gideriz, Allah'ın haram ettiği şeyi satan marketçiyi sevmeyiz! Sevdik mi Allah için sevdik, buğz ettik mi Allah için ettik işte.

Bunu yaptıktan sonra da Resûlullah bizim bağrımızdadır zaten.

Can kardeşlerim,

Acı söylettiriyor. Hasret bağırtıyor. Bir insan ölüyor, onun için birini çağırıyorlar, tanımadığı bir adam için orada bir şeyler okuyor, ellerini açıp başlıyor: Ya Rabbi, bu okuduğumuz Yasin'den,

Âdem aleyhisselamdan beri kimler geldi geçti, akrabalar vesaire vesaire... ve özellikle de senin rahmetine gönderdiğimiz şu zat...

Umut umuttur, bir şey demiyoruz. Bu sözleri şöyle bir tasavvur edelim, Peygamber'imizin Enes'e söylediği sözü de tasavvur edelim: "Sünnetimi yaşayan beni sevmiş olur. Beni seven de kıyamet günü benimle beraber olur." Buradan kargoyla Peygamber'in yanına göndertiyorsun ölüyü. Yer ayırtmış. Hiç öyle uzak yerlere koymak da yok. Hemen Firdevs'e ve Peygamber'in yanına.

Yahu bu işler bu kadar kolaydı da ashab-ı kiramın Allah için çektiği neydi?

Tekrar geriye, Resûlullah'a doğru dönmemiz gerekiyor. Temel altı maddemizi saydık. Bunlar evimizin sünnet sigortası inşallah.

Ama bu arada, bilhassa çocuk eğitiminde, eşlerin birbirlerini ikaz edeceği konular arasında belli başlı konuları zikretmem gerekiyor. Zira çok kalabalık ve gürültülü bir hayat yaşıyoruz. Bu gürültülü ortamda, sünnet ruhlu işler olduğu hâlde ihmal ettiğimiz olabiliyor. Özellikle hatırlanması üzerimize vaciptir diye bazı başlıkları hatırlayalım.

Bir: Resûlullah'ın adıyla kurulmuş bir eve selamsız girilmez. Girilmez. Hırsızdan başkası o eve selamsız giremez. Bazı babalar, nasılsa ben bu evin babasıyım, diyerek "Merhaba çocuklar!" diye giriyor. Resûlullah aleyhisselam buyuruyor ki: "Evinize girerken kimse yoksa bile selam verin, mümin evidir, orada melek vardır muhakkak." Çocuklar küçüktür, kadının üstü başı açıktır diye nasıl selam vermezsin sen? Kimse bizim evimize selamsız giremez. Ev sahibi dâhil. Üç yaşından itibaren çocuğumuzun bu eğitimi almış olması lazım.

İki: Bizim evimizde israf yoktur. Bitti. Resûlullah'ın evinde israf olmaz. Sallallahu aleyhi ve sellem. Ama bu, ekmek kırıntılarını çocuklara toplatmak demek değil. Onu kargalar bile yapıyor. Sofra bezini dışarı dök, karıncalar israfı önlüyor. Tavukların, karıncaların ve kargaların yapacağı şeyi niye konuşalım ki biz Müslüman'ın evinde?

Müminin evinde vakit israfı olmaz, mal israfı olmaz, insan israfı olmaz ve nimet israfı da olmaz. İsfraf deyince önce vakit israfı hatırlanacak. Doyasıya uyunur, çocuklarla güreş-at binicilik oynanabilir, anne de seysis olur –hem o arada kocasından da 'intikam' almış olur. Bunlar israf değil. Kore filmi seyretmek israf. Hiçbir eğitimi yok. Aksine çoluk çocuğun ahlakına, bedenine şekil veriyor. Bu sakıncalı. Camdan cama muhabbet sakıncalı. Dün konuştuğun şeyleri konuşmak için bir daha gelen komşu sakıncalı. Komşular-akrabalar toplandı, hâlâ bir hadis-i şerif okunmamış orada; çay, leblebi, fıstık... gidiyor. Bunlar israf.

İnsan israfı deyince; insanı kuşbaşı yapacakken kıyma yaptık, o mu israf oldu acaba? Elbette bu değil. Hafız olmayacak bir çocuğu illa hafız yapmak insan israfıdır. Komşu çocuğuna benzetip illa o meslek diye tutturmak insan israfıdır. Yendiğinde ailece sakıncalı olacak şeyleri yemek insan israfıdır. Evine bir hoca misafir gelmiş, onunla İstiklal Harbi masallarını konuşmak israftır; evine gelmişken desene bir hadis-i şerif oku diye.

İsraf, yersiz ve gereksiz kullanım demektir. Çocuğu, aileyi, misafirleri gereksiz-yersiz kullandın mı israf ettin demektir.

Kardeşlerim,

Bu yoğun kargaşa içerisinde, Resûlullah'ın evinde olmadığı hâlde bizim evimizde olan ya da onun evinde olması gerektiği hâlde bizim evimizde olmayan şeyleri konuşuyoruz. Bunlardan biri de misafir ve ikram meselesidir.

Sünnet evinde, Resûlullah'a imrenilmiş, şefaath umulan bir evde, 'sallallahu aleyhi ve sellem' denen bir evde misafire ikram olur. Neden? Ne buyuruyor Efendimiz aleyhisselam: "Kim Allah'a iman ediyor ve kıyamet günü dirileceğine inanıyorsa misafirine ikram etsin." Misafirine şov yapsın, demiyor, ikram etsin. İkrâm nedir? Bir: Allah için olur. Allah için olan bir ikramın da cep telefonuyla fotoğrafı çekilmez. "Bu sofranın bi' fotoğrafını çekelim" dedin mi... selam olsun, gitti her şey. "E hatıra kalsın?" Allah hatıra saklıyor bunu, önüne koyacak bir gün, merak etme.

İki: Klfetsiz olacak. : Zengin veya fakir, yetim veya babalı; benim için sofrada değişmeyecek. Eğer forslu biri geldiğinde, siyasetçi, şuradan-buradan biri geldiğinde, çocuğun okul müdürü geldiğinde kurduğun sofradaki menü köyde yetim kalmış çocuklar geldiğinde kurduğun sofradan daha farklıysa yok sünnet. İşte bu bidat. Soframız Allah için kurulacak ve külfetsiz olacak. O sofradan sonra evin kadını bir hafta dinlenme ve yorgunluk giderme ihtiyaı hissetmeyecek.

Bir tarhana orbası, ekmek de sıcak olsa iyi olur tabii. Tiyatro mu oynuyoruz? Hayır, Allah için iş yapıyoruz. Yemekten sonra yiyenler doğru hastaneye, yedirenler de bulaşıkhaneye; buna misafirlik mi denir, bu Roma kültürü! Medine kültürü değil bu. Ye ye ye, yeme zevkin bitmediği için parmağını boğazına sokup kus, bir daha ye: Roma ılgınlığı! Senin evin Sultan Fatih'in fethettiği şehirde olabilir ama kültürün Roma kültürü!

İkrâm, evlerimizin ziynetidir. Resûlullah aleyhisselamın hatırası ve sünnetidir. Allah için ve külfetsiz olacak. Hastaneye sevk ettirmeyecek ve doktorlara malzeme oluşturmayacak. Fakirmiş-zenginmiş, hiç önemli değil. Bildiğin kuru fasulye. Kış günü yanında turşusu da olur. Ama temiz olacak, zen gösterilmiş olacak yemeğe.

Bu olur mu Müslüman'ın evinde? Olur. Çünkü Müslüman, Allah'tan başkasını dert etmez.

Sünnet evinin bir başka özelliği: Sünnet evinde, ev halkından kimse borçlu olmaz. Çünkü bu mmetin Peygamberi, borçluların cenazesini kılmadı. Bizim evimizde cenazesi kılınmayacak kimse olmaz. Olmamalı. Kim borçlu olur? Bin borcu var, yedi yüz bin de serveti var. İş adamı borlansın. Sadece emekli maaşın var, borca giriyorsun, ondan sonra 18 yaşında kızı da işe gnder... borç ödüyorsun. 'Zaruret' ya!

Ev büyüğünün vasiyeti, o evde yazılıdır. Sünnet evini konuşuyoruz.

Affetmek esastır. Baba, çocuğunu affeder. Eşler birbirlerini affederler.  günden fazla kslk yasak o evde. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu dünyadan giderken ne buyurup gitmişti;  günden fazla ks durmak haramdır. Komşuya bile haram. Dört aydır konuşmayan

baba-oğul, sünnetten kopmuş baba-oğuldur. Yirmi gündür eşler küs; biri nazlanıyor, diğeri daha nazlanıyor: Sünnet yok. Roma kafası.

Sünnet evi, hepimizin bileceği gibi, salavat getirilen bir evdir. Efendimiz'in adı anıldığında sünneti ihya edilecek şekilde o evde salavat getirilecek.

Bugünkü trafik kargaşası ve betonlaşmış hayat tarzında kaybettiğimiz değerlerden biri de erkenciliktir. Sevgili Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor: "Allah'ım, ümmetimin sabah erken yaptığı işe bereket ver." Sabah namazıyla hayat başlar, namazdan sonra müminlerin şehirleri kurulur. Bu en ciddi sünnetlerden biridir.

Dokuzda kalkılıyor, ona kadar kahvaltı kampanyaları, on birde esnemeler hâlâ devam ediyor... bu sünnet evi değil. "E bugün tatil?" Bizim imanımızın tatile girdiği gün yoktur. Sünnet ömür boyudur. Tatil iş için olur.

Kardeşlerim,

Bugün biz, önce sözlü, inşallah Rabbimin lütfu ve keremiyle sonra da eyleme dönüştürerek demeliyiz ki: Rabbim, içindeki canlarımızla beraber evlerimiz Resûlullah'ına feda olsun. Sallallahu aleyhi ve sellem. Bu bizim hayat parolamız olmalı. Bunu önce sloganlaştıralım, adım adım da eylemleştirelim. Yarın da Rabbimize kavuştuğumuzda, sünnetiyle yaşadığımız hayatımızın bereketini görüp şefaatiyle cennete girelim inşallah.

Bütün bu öneriler ve hatalarımız, hepsi üç şeyde kesişecek: Ya şükredecek durumdayız, ya sabredecek durumdayız ya da istiğfar edecek durumdayız. Evimizin üç ana şarteli vardır: Ya şükür şarteli açıktır, ya sabır şarteli açıktır ya da istiğfar şarteli açıktır. Yıkılmış ev, bunların üçünden birinin aktif olmadığı evdir.

Gayret edeceğiz. Elbette bugün karar verince badana yapar gibi 24 saatte evimizi sünnet badanası yapacak hâlimiz yok. Bu bir süreç. Nuh aleyhisselam kaç sene uğraştı? Lut aleyhisselam bir ömür bitirdi bunun için. Biz Resûlullah'a evimizi her şeyiyle feda edeceğimiz heyecanı taşımaları ve üzerimize düşeni yapmalıyız.

Hepimizin de şu hadis-i şerifi parolamız ve umut depomuz olarak alıp gitmemizi Rabbimin bir nimeti görüyorum: Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor: "İnsanların sünneti unuttuğu bir zamanda, benim sünnetlerime sahip çıkana Allah, şehit sevabı verecektir." Yanlış duymadınız.

"Yatak odası, banyosu, oturma odası, balkon, bahçesi, mutfak hatta soğutucusundaki kurban bayramından kalmış etleriyle, bütün müreffehliği, lükslüğü, keyf-i sefasıyla, klimasıyla, kaloriferiyle... bütün neşesiyle bulunduğu hâlde, insanların Resûlullah'ın sünnetini ve hadislerini teğet geçtiği bir zamanda sünnet evini korumak için heyecanlıyım Rabbim, bana yardım et, senin yardımınla bu evi kurayım, yaşatayım..."

Aile meclisi kurup diyeyim: Ey aile fertleri, Rabbimizin huzuruna çıktığımız gün Resûlullah'a sahip çıkan bir aile olarak sünnetini ihya edelim, kıyamet günü de Peygamber'imizin etekleri etrafında

ailece buluşalım, eşler olarak biz, çocuklar olarak siz, kaynanalarımız-kaynatalarımız, dedelerimiz, amcalarımız... Resûlullah deyince sallallahu aleyhi ve sellem diyen, sünnetine canlar feda edenler olarak gelin beraber sünneti yaşayalım, kıyamet günü de Havz-ı Kevser'in etrafında ailece bulunalım.”

Komşular böyle düşünmüyor olabilir. 'Medyatik' hata olabilir bu yaptığımız. Ama biz, bütün insanların Resûlullah'ı bırakıp gittiği bir zamanda, 52 haftadan sadece bir tanesini Resûlullah'a ayırıp onu da Hıristiyanlar'ın bir şey kutlayıp cennete girdiklerini zannetmesi gibi kutlayanların olduğu bir zamanda 365 gün-24 saat, bütün zevklerimize ve keyiflerimize, teknolojiyi de kullanmamıza rağmen evlerimizi sünneleştirerek, dedelerimizden gördüğümüz gibi değil, gözümüzle gördüğümüz, ellerimizle tuttuğumuz bir heyecan olarak Resûlullah'ın sünnetine sahip çıkarız.

İnşallah 1 yaşındaki çocuğumuz, 80 yaşındaki dedemizle, bir gün kıyamet kopar ve bu dünyadan gidersek biz, son fidanı dikmeye çalışan bir aile olarak kadını-erkeğiyle, kaynana-kaynataları, komşularımızla beraber Resûlullah'ın eteklerinin dibinde buluşacağız. Sallallahu aleyhi ve sellem.

Bunun için sünneyiz. Bunun için dünyanın tamamını veriyoruz da Medine'de bir sokak değil, ayağımızı basacak bir karış yere dahi razı oluyoruz. Medine için varız. Bu heyecan için çocuk yetiştiriyoruz. Bunun için düğün yapmaya değer. Bunun için ev satın almaya değer. Bunun için de müminiz zaten.

Hamdele-salvele.